

LISA
MARKLUND

RAJ

Preveo sa švedskog
Nikola Perišić

 Laguna 

Naslov originala

Liza Marklund

PARADISET

Copyright © Liza Marklund 2000

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

RAJ

Prolog

VREME JE ISTEKLO, pomislila je. Ovako, znači, izgleda umiranje.

Udarila je glavom u asfalt, sve se oko nje zaljuljalo. Strah je iščezao zajedno sa zvucima. Zavladała je tišina.

Misli su joj bile smirene i jasne. Stomak i prepone su joj priljubljeni uz tlo, oseća led i šljunak na kosi i obrazu.

Kako sve ume da bude čudno. U stvari je malo toga moguće predvideti. Ko je mogao naslutiti da će sve biti baš ovako? Na nepoznatoj obali, daleko gore na severu.

Onda je pred sobom ponovo ugledala dečaka, njegove raširene ruke, osetila strah, čula pucnje, savladali su je plač i osećaj sopstvene nesavršenosti.

Oprosti, prošaputala je. Oprosti mi moj kukavičluk i moje žalosne mane.

Odjednom je ponovo osetila vetar. Zahvatio je njenu veliku torbu, i zbolelo ju je. Zvuci su se vratili, javio se bol u nozi. Postala je svesna hladnoće i vlage koje su joj prodirale kroz farmerke. Samo je pala, nije pogođena. Misli su ponovo iščezle, i u glavi joj je ostalo samo jedno.

Moram da bežim odavde.

Primorala je sebe da se podigne na sve četiri, vetar ju je ponovo oborio, pa se opet podigla. Zbog zgrada su naleti vetra s mora bili nepredvidivi, pa su šibali ulicom kao nemilosrdni udarci batinom.

Moram da bežim odavde. Odmah.

Znala je da je čovek negde iza nje. Zatvorio je prolaz nazad ka gradu, sada nema kuda.

Ne mogu da ostanem ovde pod svetlom reflektora. Moram da bežim odavde. Da *bežim!*

Od novog naleta oluje izgubila je dah. S naporom je udahnula, okrenula leđa vetru i ugledala još žutih reflektora koji su svemu davali zlatan sjaj, kuda sada da krene?

Uzela je tašnu i potrčala niz vetar ka zgradi koja se uzdizala paralelno sa obalom. Duž nje se prostirao dugačak dok za istovar tereta, svuda po zemlji bile su gomile krša koje je oluja razvejala, šta je sad ovo? Stepjenik? Dimnjak! Nameštaj. Ginekolška stolica. Ford model T. Instrument-tabla borbenog aviona.

Uspentrala se na kej, povukla i tašnu, krenula cikcak izbegavajući kade i školske klupe, i sklopčala se iza nekog starog pisaćeg stola.

Pronaći će me, pomislila je. Samo je pitanje vremena. On nikada neće odustati.

Sklupčala se u fetusni položaj, njihala se i dahtala, natopljena znojem i prljava od asfalta. Uviđala je da je upala u zamku. Odavde se neće izvući. On samo treba da joj priđe, prisloni joj revolver na potiljak i pritisne obarač.

Opresno je provirila ispod stola. Nije videla ništa, samo led i skladišta okupana žutim zlatom reflektora.

Moram da čekam, pomislila je. Moram da vidim gde je. Onda moram pokušati da mu pobegnem.

Posle nekoliko minuta kolena su je zbolela. Kukovi i listovi na nogama su joj utrnuti, ručni zglobovi su je pekli, naročito

levi. Mora da ga je uganula kada je pala. Krv iz rane na čelu kapala je na zemlju.

A onda ga je ugledala. Stajao je na ivici keja, tri metra od nje, njegov oštri profil mračno se ocrtavao naspram zlatne boje. Vetar je doneo njegov šapat.

„Aida.“

Sklupčala se i čvrsto zažmurila, pokušala da se smanji kao neka životinjica, da postane nevidljiva.

„Aida, znam da si tu.“

Disala je otvorenih usta, bez zvuka, i čekala. Oluja je bila na njegovoj strani, pošto mu je prigušivala korake. Kada je sledeći put izvirila da pogleda, kretao se drugom stranom široke ulice, duž ograde, a oružje mu je bilo u pripravnosti ispod jakne. Disanje joj se ubrzalo, postalo isprekidano i od toga joj se zavrtele u glavi. Čim je zašao za ugao iza plavog skladišta, ustala je, skočila na asfalt i potrčala. Koraci su joj odjekivali, vetar ju je izdao, torba joj je udarala u leđa, kosa letela u oči.

Nije čula pucanj, samo je naslutila zvižduk metka pored glave. Počela je da trči cikcak, da pravi nagle i neočekivane zaokrete. Nov zvižduk, nov zaokret.

Tlo se odjednom završilo, i pred njom se stvorilo uzburkano Baltičko more. Talasi poput jedara, oštih kao staklo. Oklevala je samo trenutak.

Muškarac je prišao ivici sa koje je žena skočila i gledao preko mora. Naprezao se da nešto vidi, s uperenim oružjem tražio je njenu glavu među talasima. Uzalud.

Ona nema nikakve šanse da se izvuče. Previše je hladno, vetar je suviše jak. I prekasno je.

Prekasno za Aidu iz Bijeljine. Postala je preopasna. Bila je suviše usamljena.

Neko vreme je tako stajao, izložen oštrici hladnoće. Vetar je duvao pravo u njega i bacao mu komadiće leda u lice.

Zvuk paljenja motora skanije iza njega oduvao je vetar, sve dalje i dalje, pa nikada nije stigao do njega. Šleper se odvezao obasjan zlatnom svetlošću, nečujno i bez traga.

Prvi deo

Oktobar

Ja nisam zla osoba.

Ja sam rezultat uslova i okolnosti koji me okružuju. Svi ljudi se rađaju i započinju isti život, samo se preduslovi za taj život razlikuju: genetski, kulturni, socijalni.

Ubijala sam, to je istina, ali je, zapravo, sasvim nezanimljiva. Pitanje je da li je čovek koji više nije živ uopšte zasluživao da to ikada bude. Ja imam svoj stav, ali to ne mora da znači da ga iko drugi deli.

Možda me neki doživljavaju kao nasilnu osobu, ali to ne mora da ima ikakve veze sa zlom. Nasilje je moć, baš kao i novac ili uticaj. Onaj ko izabere da koristi nasilje kao sredstvo, može ga počiniti bez zla u sebi. Ipak, cena uvek mora biti plaćena.

Pribegavanje nasilju nije besplatno, jer morate založiti svoju dušu. Samim tim se menja i ulog, a ja i nemam još mnogo toga da izgubim.

Prazan prostor se zatim popunjava preduslovima koji su neophodni kako bi čovek smogao snage da bude nasilan, jedan od njih je zloća, drugi je očajanje, treći osveta, a četvrti gnev, radost bolesnih.

A ja nisam zla osoba.

Ja sam rezultat uslova i okolnosti koji me okružuju.

Nedelja, 28. oktobar

ČUVAR IZ *SEKURITAS*A BIO JE NA OPREZU. Pustoš izazvana sinoćnim orkanom videla se svuda naokolo, iščupano drveće, komadi lima sa skladišta i krovova, razbacana roba.

Kada je stigao u Frihamnen, stokholmsku luku na Baltičkom moru, naglo se zaustavio. Na širokom platou okrenutom moru nalazili su se pilotska kabina, bolnička oprema, delovi kupatila. Bilo je potrebno nekoliko sekundi da čuvar shvati šta to vidi pred sobom: olupine skladišta s rekvizitima Švedske televizije.

Nije primetio mrtve ljude sve dok nije isključio motor i otkopčao sigurnosni pojas. Što je najčudnije, uopšte se nije užasn timer uplašio, samo se iskreno iznenadio. Leševi u crnoj odeći bili su opruženi ispred jednog polomljenog stepeništa iz neke prekinute TV serije. I pre nego što je izašao iz automobila, video je da su ljudi ubijeni. Za to nije bila potrebna neka naročita sposobnost zaključivanja. Nedostajali su delovi lobanja, a na zaleđeni asfalt iscurila je neka lepljiva masa.

Ne razmišljajući o svojoj bezbednosti, čuvar je izašao iz vozila i prišao telima. Razdaljina nije bila veća od nekoliko metara. Njegova reakcija bi se najpre mogla uporediti sa čuđenjem.